

Diari portanveu de l'Esquerra Republicana de Catalunya a les comarques tarragonines

Catalunya és nació

Vós dieu, ciutadà Melquiades Alvarez, que Catalunya no és Nació. Ho heu dit i repetit tantes vegades, en el vostre discurs de València, que hom arriba a creure que en el fons no n'esteu gaire convençut i que repetiu l'estirabot per a arribar-ne a la certitud. Altra interpretació fóra la que tracteu d'afalagar els sentiments xovins i imperialistes de les masses que us escolten, per tal d'aixecar un cabdillatge que heu perdut. Francament, prefereixo la primera interpretació. Em plau més considerar-vos home sincer, àdhuc en els vostres errors, que han estat i són grossos, que no pas un vulgar demagog, excitador de passions baixes i innobles, tipus Miguel Maura. I per això vull rectificar-vos els conceptes del vostre discurs referent a Catalunya.

Certament, jo no puc definir el Nacionalisme Català. Altres patriotes, la talla política dels quals és immensa, l'han deixat definit en tal forma, que ja no caldria tornar-hi. Però davant la vostra tossuderia, davant del vostre entestament en repetir que Catalunya no és Nació, qualsevol ploma — la meua, per exemple — té el deure de dir-vos com aneu errat i com perjudiquen les vostres errades, aquesta concòrdia que us vanteu de propugnar.

Catalunya és Nació, ciutadà Melquiades Alvarez. El destí l'ha feta així i té totes les característiques nacionals que li donen dret a exigir el reconeixement de la seva personalitat. Vós, que ho negueu, és possible que ignoreu com les nostres valls i les nostres muntanyes, com el nostre cel i la nostra mar són tan diferents a Catalunya i a la resta d'Espanya, que donen una característica geogràfica pròpia a la nostra Pàtria. Però com és possible, ciutadà, vós que sou estudiós i sembleu intel·ligent, que ignoreu la personalitat històrica de Catalunya? D'aquesta terra poblada de llibertats, que quan tota Europa era tenebra, quan els pobles gemaven sota el pes del ceptre dels reis i de la tiara dels Sants Pares, era ella la sola Nació governada democràticament, la sola Nació on els reis eren reis perquè juraven complir i complien les lleis de la Pàtria, la primera Nació de tenir Parlament, puix que el Parlament Català és anterior al Parlament an-

glès i al mateix Parlament irlandès.

I com podríeu negar, ciutadà Melquiades Alvarez, les característiques nacionals de la nostra Pàtria catalana en el seu aspecte lingüístic? És que no val res la nostra llengua catalana, ella que és apta com qualsevol altra per al conreu de tota mena de literatura i més que cap altra per a l'expressió dels matisos més delicats del pensament i de la ciència?

Vós també ignoreu, ciutadà, que Catalunya té unes característiques econòmiques que li són pròpies, uns problemes socials i econòmics plantejats en un aspecte diferent de tots els altres d'Espanya.

I per comble d'ignorància, no sabeu, ciutadà Melquiades Alvarez, com és fervent i enèrgica la voluntat de Catalunya d'ésser lliure. Tant, que àdhuc les altres característiques nacionals queden supeditades a aquesta magnífica voluntat, constantment manifestada pel nostre poble.

Ara, ciutadà Melquiades Alvarez, Espanya ja no és aquella monarquia que vós defensàreu — directament o indirecta — abans del 14 d'abril. — Ara, és una República. I República vol dir — ho sabeu bé — democràcia i liberalisme. Com podria, doncs, la República espanyola desconèixer el dret de Catalunya a regir-se a si mateixa? Si Catalunya volgués separar-se d'Espanya, aquesta, en nom del liberalisme, no podria pas oposar-s'hi. I si Catalunya no vol separar-se d'Espanya, si encara creu que és possible la convivència, si vol ajudar a escriure la història d'una nova Espanya liberal i digna que sigui l'aplagament lliure — voluntari — dels pobles que conviuen a la Península Ibèrica, Espanya té d'agrair-li el gest de Catalunya i té d'ajudar-la en la seva tasca liberal i nobilíssima.

Vós heu parlat, ciutadà Melquiades Alvarez, un llenguatge anaerònic. Les vostres paraules se senten acompanyades, llunyanament d'una música que recorda — i no poc — la marxa reial espanyola. Sortosament el Poble espanyol ha canviat molt i no el convencereu pas, perquè al veritable Poble espanyol cal parlar-li un llenguatge més enlairat i modern que el vostre.

Els bascs, a l'opinió catalana

El President del Centre Basc de Barcelona, Santiago de Doñabeitia, ha llençat l'allocució següent, que ens plau publicar:

"Cataluña y Vasconia constituyen la vanguardia firme e invencible del Federalismo Ibérico. En constante y organizada lucha, pugnan ambos países por la consecución de sus libertades, de aquellas libertades de régimen sin las cuales consideran imposible la libertad individual.

La común aspiración ha hecho fraternizar a estos dos pueblos, y esta compenetración obliga a los vascos a periódica "expansión" ante Cataluña.

Las estridencias de Maura, en posesión de energúmeno, y el conciliabulo anti-estatutista de Burgos, con toda su nota cómica del voto de Avila, bastarán para rememorar nuestro contacto con Cataluña, si realidades más próximas no nos impelieran a presentar, en primer término, alguna de éstas que afectan directamente a los vascos.

Se ha decretado por el Gobierno de Madrid el nombramiento de un gobernador general para Vasconia, a raíz de los sucesos de Bilbao entre carlistas y socialistas.

¿... que la provocación procedía de los tradicionalistas? Caiga, en buena hora, todo el peso de la ley sobre ellos. En la Guinea hay lugares adecuados para la importación de las utópicas monarquías y otras zarandajas pre-diluvianas con que los carlistas turban la paz de los vascos.

Mas, para ello, no es preciso confundir al nacionalismo, al feder-

Aquells que us escoltaven a València, aquells que us aplaudien perquè els afalagàveu, perquè els dèieu a cada pas "inteligentes y nobles", no n'eren de Poble. Eren buròcrates, eren reaccionaris, eren monàrquics. El Poble no us escoltava. Un dia volgué sentir-vos. Era allí dalt a Astúries, recordeu-vos-en, i no us deixà acabar el discurs.

I ara, per acabar, tingueu ben entès, ciutadà Melquiades Alvarez, que si els vostres cants a una unitat espanyola que no ha estat mai un fet i la crema llefiscosa que dediqueu a polítics que han estat sempre republicans, prevalguessin, finalment, damunt del dret de Cata-

lismo vasco, involucrando perennemente conceptos y personas. El nacionalismo vasco, no obstante ser una fuerza organizada superior al conjunto de todas las otras organizaciones que se debaten en el país, se ha mantenido completamente al margen de tales sucesos. Su esencia liberal, su democracia, rechaza toda intervención por motivos no raciales.

Para reprimir los desmanes de insignificantes minorías antivascas, ¿ha de llegarse al nombramiento de delegados gubernativos en todos los Municipios, cuya casi totalidad es nacionalista? ¿En los Ayuntamientos de Vasconia, pueblo libre, liberal y tolerante por excelencia!

El nacionalismo vasco, nuestro federalismo, navega solo a impulsos de la más pura esencia democrática y progresista, en posesión de toda libertad dignificadora, tirando por la borda todo lastre retardatorio. Navegamos con limpio bagaje, sin tiros ni troyanos; ni "beñanzas", ni "toledanos". A su fuero la religión; gobierno de pura civilidad; respeto para todos.

Empero, la subordinación "en acto" de nuestras autoridades municipales, de libérrima elección popular, a la presencia del delegado gubernativo, es un retroceso hacia la época de piedra, impropia de nuestro pueblo eminentemente republicano y demócrata— recalco la palabra—, de una república degollada el 1876 por las traiciones y falsas prédicas de ese mismo carlismo que ahora acarreo esotro.

SANTIAGO DE DOÑABEITIA

lunya a regir-se a sí mateixa, nosaltres no ens donaríem. Perquè tenim l'home retilini, Francese Macià, que és l'encarnació de l'esperit i la voluntat de Catalunya i amb ell sabríem fer prevaler el nostre dret damunt de la vostra força. Aleshores, no esperaríem que fossiu "condescendentes", com dieu vós, ciutadà Melquiades Alvarez, perquè no volem cap gràcia de caritat. Aleshores seríem prou dignes i prou forts, també, per a donar a Catalunya la llibertat nacional que solament la manca de cordialitat, la incomprensió i el xovinisme poden negar-li.

N. BATESTINI